Конгрес Українських Націоналістів

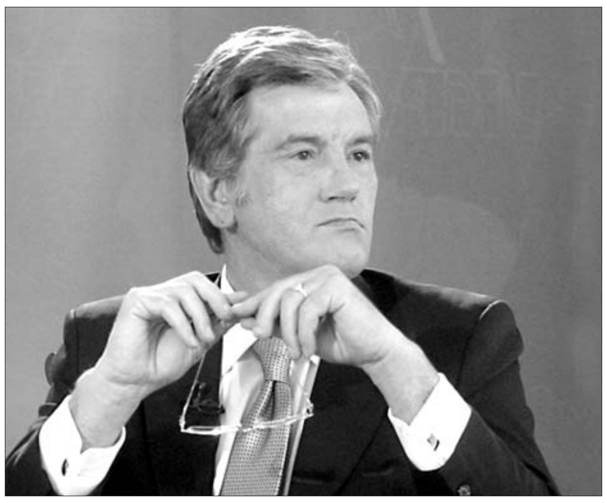
Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 9 грудня 2008 року № 50 (266)

АКТУАЛЬНО

ВІДВЕРТА РОЗМОВА ПРО МАЙБУТНЄ

Президент України Віктор Ющенко взяв участь у спеціальному проекті телеканалу ICTV "Свобода слова" під назвою "Розмова про майбутнє", присвяченому 17-й річниці проведення Всеукраїнського референдуму. Під час ефіру обговорення було поділено на три умовні блоки: економічний, політичний та суспільний. Кожен блок складався із дискусії Президента України та різних груп експертів: політиків, економістів, культурної еліти. Також пройшли прямі телевізійні включення зі студентами Східноукраїнського національного університету імені В. Даля (м. Луганськ), юридичного факультету Чернівецького національного університету імені Ю. Федьковича та Київського національного економічного університету імені В. Гетьмана.

Подаємо виклад дискусії.

Як Україна зможе подолати загрози часу?

В. Ющенко: Велика доля кризи – в наших головах. І це треба збагнути всім, якщо ми хочемо взяти на себе солідарну відповідальність.

Ми говоримо зараз дуже багато, наприклад, про стабілізаційний кредит, про стабілізаційний фонд, ми говорим про stand-by Міжнародного валютного фонду – другий транш, ми говорим про мільярдні суми. І в людей складається таке враження, що при таких мільярдних сумах які можуть бути у нас проблеми? А проблеми починаються з того – якщо ми не змінимо тактику формування бюджетної політики країни, якщо не залатаємо ті діри, які у державному мішку, – хоч скільки б ти закачував у цей простір ресурсу, він буде завжди мобілізовуватися на цілий сектор непродуманих, недержавницьких, нераціональних витрат. І тому тема починається з того, що як ми справимося з кризою – це залежить від того, як ми справимося з бюджетною політикою: вистачить у нас політичної волі правду говорити, який лад треба наводити у цьому секторі, – значить ми з кризою справимося. Фактор другий – ситуація на валютному ринку, в банківському секторі. Дуже легко все пояснюється, має чітку кореляцію, зв'язок між причиною й наслідком. І коли ми скажемо, що готові подолати валютну кризу, дати вирішення на стабілізацію курсу, – значить, у якійсь мірі ми можемо дати відповідь на те, що ми приходимо до політики спочатку скромного, а потім – активного кредитування національної економіки і забезпечення її підойму. Те, що трапилося в травні місяці, коли економіка залишилася без грошей, а жорстка монетарна політика була направлена на боротьбу з інфляцією, – ми прийшли до того, що з травня у нас отрималися перші ознаки охолодження національної економіки, особливо сектору будівництва. Безумовно, 2009 рік – це рік непростий, це рік, який буде моделюватися і в рамках національного бюджету, можливо, найскладніше за останні 8–10 років, з точки зору соціальних основ – я думаю, що основою соціальної політики 2009 року повинна стати для всіх теза не погіршити те, що ми маємо, а зберегти той соціальний статус, який є у студента, пенсіонера, воїна, вчителя, лікаря і таке інше. Нам треба багато чого зробити в інвестиційній політиці. Адже ми повинні пам'ятати: коли говоримо про те, як справлятися з кризою, нам потрібні порядок і ресурси. Якщо до нас приходило за місяць 1,3-1,4 мільярда інвестицій – то треба все зробити, щоби хоча б частина цих інвестицій почала знову приходити. А для цього – наша і бюджетна, і економічна, і фіскальна політика повинні буть настільки привабливими, щоб повернути симпатії бізнесу українського й іноземного, і через відповідний притік ресурсів ми можемо говорити про національну підойму. Я просто всім радив би мати оптимізм, мати чітку віру в те, що з будь-якою кризою справляються. Ми повинні сьогодні тільки збагнути, де політична складова, де економічна, яку волю ми повинні продемонструвати.

Що відбувається із курсом гривні стосовно іноземних валют і коли очікувати стабілізації національної валюти?

В. Ющенко: Я б не хотів, щоб ми підривали у цій країні довіру до єдиного інституту, який відповідає за політику курсу національної валюти – це Національний банк. Коли ми аналізуємо, чому українську гривню сьогодні спонукають такі удари, я почав би з двох-трьох позицій, які є чіткі і однозначні: ключові удари по курсу будь-якої національної валюти несе торговельний баланс. Торгова політика сьогодні не є проблемою, яка тягне гривню. Баланс фінансових операцій: ті гроші, які до нас приходять у вигляді позик, депозитів, валютних кредитів, прямих інвестицій і всі інші потоки, або навпаки – ті, що відходять від нас: депозити, кредити, і так далі. Якщо ми беремо позицію цю разом із торговельним балансом, маємо за підсумками 2008 року, як говорять уже всі експерти і міністерства фінансів, і Національного банку, – дефіцит цього балансу зведеного – приблизно 2 мільярди. Що таке 2 мільярди? Ми сьогодні маєм валютні резерви Національного банку 32 мільярди. Чи є проблема 2 мільярди обслугувати? Ні, немає. Тоді виникає запитання: що ж тисне на гривню? Подивіться заявку будь-якого із останніх 10 днів. Найстрашніший компонент, який б'є сьогодні по гривні, – це психологічна ситуація, це психологічний попит. Щоденно, якщо взяти у середньому попит на валюту в Україні складає 300-350 мільйонів. Починаючи з 19 листопада, у нас попит на валюту щоденний – 1 мільярд 800 мільйонів. Причому для реалізації контрактів сума не побільшала – навпаки, зменшилася. Тому сьогодні працює один психологічний фактор. І коли мене запитують, який курс валюти повинен бути, я хотів би сказати, що сьогоднішній курс гривні є глибоко передевальвованим. Гривня має вищу ціну, ніж вона сьогодні зафіксована через, по суті, спекулятивний і психологічний попит. Тому що, якщо існує психологічний попит, тоді працює спекулянт. Нам треба утримати курс, продемонструвати, що у нас є ресурс, що у нас є добра воля, ми ні на кого не звертаємо уваги, бо робимо правильну політику. І остання рекомендація: міністр фінансів, голова Національного банку, міністр економіки з ранку до вечора повинні бути на телебаченні і переконувати людей, що у нас торгівля йде нормально, інвестиційні процеси у нас нормальні, ми все можемо обслуговувати. Мені здається, це найбільше, чого сьогодні бракує.

У мене є одна думка, яка б, власне кажучи, і продемонструвала мою позицію з цієї проблеми, але я хотів би ще один приклад привести, щоб ми добре розібралися, в яку пастку потрапила Україна.

Вам ніхто не скаже, що бюджет 2008 року буде невиконаний. У нас все нормально, бюджет буде виконаний. Але чому у нас така лихоманка, чому ми створили внутрішню кризу таку, яка інколи здається ще тяжчою, ніж зовнішня криза? Уряд проводив, на чолі з прем'єр-міністром, безпрецедентну видаткову політику, яка приводить до того, що за січень місяць видатки державного бюджету соціального характеру зросли на 75%, заробітня плата номінально на 43%. Це найбільший показник з 1996 року. Реальна зарплата у цьому році виросла на 8,3%. Або найнижчий приріст реальної заробітної плати за останні 8 років. Здавалося б, скільки грошей було вкинуто – і ми отримали найнижчий коефіцієнт віддачі соціального характеру. До чого це привело? Пусті гроші привели до того, що уряд втратив контроль над інфляцією. Замість того, щоб корегувати бюджетну політику і оптимізувати її, робити раціональні видатки, уряд робить тиск на Національний банк – через гроші, через жорстку монетарну політику: "оптимізуйте ситуацію". Національний банк припиняє видачу кредитів, охолоджується економіка, падає ВВП. Потім іде друга хвиля світової кризи, додається на національну. Валюта не поступає, бо експорт впав, пропозиції долара немає, іде девальвація гривні. Отаку синусоїду ми повторили із одного пункту: спочатку зробили слабку бюджетну політику, розслаблену соціальну політику, виконуємо бюджет, але уряд нераціонально розпорядився видатками. Ми профінансували те, що не було вкрай раціональним. Тепер, на мій погляд, робити реформи повинний і може уряд, який дбає не про вибори, а про наступне покоління. Приклад – цей рік, чи минулий рік, – я не хочу вибірково брати до аналізу. Знаєте, рік починається – у нас політика популізму переважає державне мислення. Ті реформи, які треба зробити... і всі розуміють: а чому б не робити фіскальну реформу, а чому б не робити судову реформу, чи комунальну реформу, чи освітню – продовжувати так, як ми її розпочали; чи медичну... Багато-багато є речей, які приводять нас до того: якщо ми не будем творити реформи, у нас немає ніякого шансу на прогрес.

Закінчення на 2-й стор.

ОФІЦІЙНО

ВИСОКА НАГОРОДА

Згідно з Указом Президента України групу активістів Всеукраїнського товариства "Просвіта" імені Тараса Шевченка відзначено високими державними нагородами.

Зокрема, за вагомий особистий внесок у розвиток національної культури, активну просвітницьку і громадську діяльність та з нагоди 140-річчя від дня заснування Всеукраїнського товариства "Просвіта" імені Тараса Шевченка

орденом
княгині Ольги III ступеня
нагороджено

ОЛІЙНИК Марію Василівну – заступника голови Донецького обласного об'єднання.

Конгрес Українських Націоналістів, редакція часопису "Нація і держава" сердечно вітають Марію Олійник – заступника Голови Конгресу Українських Націоналістів, члена Президії Головного Проводу КУН, голову Донецької обласної організації Конгресу з високою державною нагородою.

ПОЗИЦІЯ

Володимир Борейчук: "УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД ОЧІКУЄ РІШУЧИХ ДІЙ ВІД ПРЕЗИДЕНТА"

Конгрес Українських Націоналістів стверджує, що на сьогодні економічна криза в Україні викликана не так світовою, як глибокою кризою влади в Україні, і це вже бачить і відчуває кожен українець. "Коли вкрай потрібно приймати антикризові закони, держбюджет на 2009 рік та інші важливі законодавчі акти, у Верховній Раді відбувається відчайдушна боротьба за розподіл портфелів, сфер впливу та формування нової лояльної до Кремля коаліції", – сказав заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук.

За його словами, головною причиною економічного занепаду є прорахунки та популістська політика уряду та Юлії Тимошенко, котра дбає не про інтереси держави, а про майбутню президентську кампанію. Більшість видатків уряду не були підкріплені зростанням ВВП, що, в свою чергу, призвело до 30-відсоткової інфляції. Складається враження, що уряд не контролює ситуацію в державі, бо чого тоді варті нещодавні запевнення Прем'єр-міністра Тимошенко про відсутність заборгованости за газ, коли насправді ми довідуємося, що Україна заборгувала Росії понад 2 мільярди доларів.

"Незважаючи на отримання кредиту від Міжнародного валютного фонду під кабальні умови, курс гривні не стабілізувався по відношенню до долара, а навпаки необґрунтовано зріс від 4.50 до 7.50 грн за долар. І це викликано не так економічним станом в державі, як спекулятивними діями окремих банків, які на різниці курсу отримали мільйонні прибутки", – зазначив В. Борейчук.

Важко сподіватися, що нинішня ВР і сформований нею уряд здатні поліпшити економічне становище в державі та вивести її з глибокої економічної кризи. "Єдине сподівання на гаранта Конституції Президента Віктора Ющенка. Український народ очікує рішучих дій від Президента України у наведенні порядку в державі, розпуску недієздатної Верховної Ради, кадрового посилення Кабінету Міністрів, наведення належного порядку в банківській сфері, а при потребі і введення прямого президентського правління", – наголосив заступник голови КУН Володимир Борейчук.

ВІДВЕРТА РОЗМОВА ПРО МАЙБУТНЄ

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

У двотисячному році у парламент був представлений пакет фіскальної реформи. Бюджетний кодекс прийняли, податковий не прийняли. Не через те, що він не написаний – він написаний... Немає волі політичної підняти 226 рук. Ми говоримо про судову реформу – шановні, уже декілька моделей судової реформи. Вона написана? Написана. Де вона знаходиться? В парламенті, вона пройшла 2 читання. Питання стоїть: є в нас політична воля прийняти це?

Стабілізаційний пакет, який розроблявся ще 3-4 тижні тому до розгляду в парламенті, – це був пакет, який передбачав зміни приблизно до 27-ми законів – і фіскальних, і регуляторних, і бюджетної системи, і відношення до таких податків, як ПДВ, і пені, штрафи, реструктуризації... Це цілий комплекс, який регулює питання бюджетних, соціальних стосунків, секторальних відносин, питання формування попиту на одній частині ринку, і ланцюгова реакція, яка передається потім до економік, які відтворюють, чинять виробництво того чи іншого продукту. Приблизно із цих 27-ми законопроектів нам удалося провести 4. На все решта, коли ми збирали 226 голосів, у нас не вистачало політичної волі це підтримати – підняти руку й сказати, що я готовий підтримати такого роду прагматичну політику. Суспільство не повинно бути суспільством споживачів, мріяти тільки про однотипні підходи, тому що рано чи пізно, якщо ми не сформуємо середовище, яке буде формувати, з одного боку, конкуренцію, а з іншого – оптимізовувати стосунки і фіскального характеру, відносини з бюджетом і таке інше, – ми цей прогрес не зробимо. Тому я сказав би так: грудень 2008-го року я хотів би присвятити тому, щоб в українському парламенті знайти союзників для реалізації тих прикладних завдань, які відносяться до двох ключових позицій: перше – бюджет-2009. Можливо, це буде найскладніший документ у нашій історії. Друге: ми, безумовно, розуміємо, що нам до того стабілізаційного пакету, який прийнятий, укорочений, зараз треба розвинути і внести зміни приблизно ще в два десятки законопроектів, які могли б дати відповідний ресурс для формування економіки розвитку та сформувати більш адресну соціальну політику в країні. Уряд, влада на всіх рівнях повинна знати, хто є сьогодні людина бідна, за якою адресою вона проживає, і як авансово дати відповідну допомогу, щоб ця людина себе відчувала на рівні людської гідності, могла оплатити ті стандарти, які потрібні для забезпечення життя нормальної людини. Було б дуже добре, якби ми знайшли політичну домовленість про те, що з 2009-го року ми реформуємо фіскальну політику. Вона стала наріжним каменем, бо сьогодні бізнес не влаштовує його конкурентне середовище, високі податки в Україні і вузька база. Ми не допустили бізнесове поле для формування альтернатив, і тому виглядає ситуація таким чином: що Україна – це територія, де високі податки, хоча в переважній більшості це опосередковані податки соціального характеру, – високі податки і вузька база; і тому дискусія про податок на нерухомість, наприклад, на маєтність, не піднімається, хоча він є ключовим в економіці ринкового характеру. Кожна можливість оптимізувати національний бюджет – це стало ключовою політикою у Європейському Союзі: як зменшити витрати, як раціоналізувати, як зробити більш адресну національну політику, і багато інших речей. Я переконаний, що влада в Україні – і Президент, і уряд, і парламентська влада – повинні на половину корпусу сьогодні виходити наперед і знаходити аргументи, мотиви, як зустріти ці складні місяці, які чекають і національну економіку, і світову економіку.

ВІТАЄМО!

Привітання Конгресу Українських Націоналістів члену проводу Чернівецької обласної організації КУН Володимиру Климу з приводу перемоги на виборах сільського голови села Чорногузів Чернівецької області.

Шановний пане Володимире! Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів вітає Вас з перемогою на виборах сільського голови села Чорногузів. Ви чесно випередили представників інших політичних сил, яким пророкували перемогу в цій виборчій кампанії.

Майбутнє завжди за тими, хто працює та вміє показати результати праці, а феєричне розмахування прапорами без конкретних справ уже не вводить людей в оману.

Проголосувавши за Вашу кандидатуру, виборці зробили свій вибір на користь стабільного розвитку та ефективної реалізації потенціалу села. Переконані, що Ви докладете усих своїх знань, сил і досвіду для поліпшення соціального благополуччя мешканців села Чорногузів, чим виправдаєте кредит довіри виборців.

Великих Вам справ і великих успіхів!

Головний Провід
Конгресу Українських Націоналістів

* * *

Як ми уже повідомляли, попередній сільський голова подав у відставку ще на початку 2006 року. А 23-27 липня ц. р. село спіткало велике лихо – від дощів та зсуву грунту було зруйновано понад двадцять будинків. Двічі тут побував Президент України Віктор Ющенко та надав потерпілим допомогу.

Позачергові вибори сільського голови відбулися 30 листопада 2008 року.

Балотувалися 7 кандидатів. Із 2317 виборців, внесених до списків, проголосували 1215. Понад 500 мешканців села Чорногузів перебувають на заробітках за межами України.

Найбільше голосів отримав Володимир Клим – голова Вижницької районної організації Конгресу Українських Націоналістів, член обласного проводу КУН, підтриманий блоком національно-патріотичних сил Буковини.

Ця перемога підтверджує, що при консолідації українських національно-патріотичних сил можна перемагати будь-якого опонента, що допоможе підтримати державницький курс Віктора Ющенка вже через рік на наступних президентських виборах.

Це вже друга перемога Володимира Клима. Нещодавно, у жовтні 2008 року, за публіцистичне видання "Права народів" він отримав першу премію і диплом лавреата Всеукраїнського конкурсу імені Анатолія Єрмака.

Прес-служба КУН

СУМУЄМО

Конгрес Українських Націоналістів висловлює глибоке співчуття голові Самбірської міської організації Конгресу Володимиру Затварському у зв'язку зі смертю дружини – **Євгенії Ядловської-Затварської.**

Поділяємо ваші біль та горе через втрату рідної людини, вірного соратника у боротьбі за волю України.

Хай Господь з миром упокоїть її душу.

* * *

Провід Вінницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів глибоко сумує з приводу передчасної смерти члена Проводу **Михайла Вовка**, який відійшов у вічність на 59-му році життя, і висловлює щирі співчуття рідним і близьким покійного.

Нехай тобі, друже, буде м'якою рідна українська земля, а душа нехай поселиться в місці світлому, місці квітучому, в місці, звідки відійшли біль, печаль і зітхання.

Микола ГОРДАНЮК

На 81-у році життя помер сл. пам. **Микола Горданюк**, народжений 24 березня 1928 року в селі Ясині Косівського р-ну Станіславської (нині Івано-Франківської) області в родині порядного, заможного газди.

На початку 1944 року вступив у сотню "Скуби", де присвоїли йому псевдонім "Перелаз". У "Скуби" пройшов повний військовий вишкіл, брав участь в операціях проти відступаючих мадярських та німецьких частин. Після захоплення східних Карпат советськими окупантами, "Перелаз" був поранений і лікувався в підпільній шпитальці. Одначе там захворів на тиф, тяжко його переніс і в напівпритомному стані потрапив у пазури енкаведистських військ.

Сумнозвісна "трійка" засудила його на 15 років каторги у Воркуту. Там на шахтах був контужений, а коли одужав, працював ще до 1954 року, коли вийшов указ про перегляд "справ" малолітніх в'язнів. Тоді Миколу Горданюка звільнили.

У рідному селі не зміг влаштуватися, подався в Донецьк. Як добрий фахівець шахтарської справи влаштувався на роботу, одружився, згодом побудувався і працював до пенсії.

Як почала тріщати червона імперія, одразу ж кинувся у вир національного відродження, очолив осередок Конгресу Українських Націоналістів у Красному Лучі. 1993 р. став членом Всеукраїнського Братства ОУН-УПА, а 2001 року обраний головою Братства ОУН-УПА Донецької області та членом Головної Булави Всеукраїнського Братства.

...Багатолюдний похорон відбувся 23 листопада в Красному Лучі.

Прощатися з другом прийшли його побратими з УПА, політв'язні та багато місцевих жителів.

Нехай вільна Донецька земля легкою буде над нашим другом Миколою, а Господь прийме до Царства Небесного.

Вічна йому пам'ять!

Конгрес Українських Націоналістів,
Головна Булава Всеукраїнського Братства ОУН-УПА

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОЗИЦІЯ

ЛІДЕРИ ЧИ ХАМЕЛЕОНИ

Олексій СЛАБЕЦЬКИЙ

Як тільки в Україні "заблагословиться" до виборів у вищі органи влади, відразу починають активізуватися різні партії, рухи, групи, шукаючи своїх якихось лідерів на майбутні теплі місця у Верховній Раді, в Уряді, а то і прицілюючись на місце Президента України. А є і такі особи, які пропонують у лідери своїх добрих знайомих або і самих себе, як про це заявив мер Києва Л. Черновецький, пропонуючи самого себе у крісло Прем'єра. Ось так! На місце Президента він не зазіхає, бо в того, мовляв, уже дуже обрізані державні повноваження. Чоловік, що не може два слова зв'язати українською – державною мовою, весь час послуговується тільки "общепонятним". А чому? Тому, що у нас продовжує панувати зросійщення, малоросство, а то і хамелеонство у мовному питанні, і нема кому навести порядок, щоб виконувалась 10-а стаття Конституції.

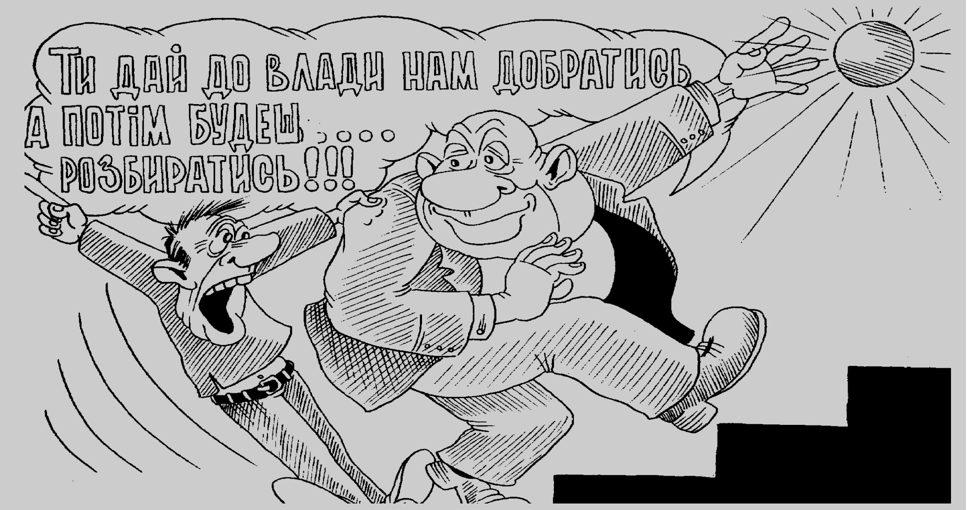
А ось Віталій Лазоркін у статті "Україні потрібна нова політична сила" ("Народна газета", ч. 38, жовтень, 2008 р.) пропонує у лідери такої нової політичної сили Анатолія Гриценка. Але гадаю, що лідерів визначає, визнає сам народ, а не те, що йому хтось цих лідерів нав'язує. З цією метою, напевно, редакція "НГ" і звернулася до своїх читачів з пропозицією дати відгуки на статтю В.Лазоркіна.

І вони не забарилися. Уже у 40-у числі "НГ" висловлює свою думку на викладене у статті В. Лазоркіним читачка Олександра Марченко з Одеси. Вона пише об'єктивно і вивірено, та ще й значно розширює список таких лідерів, робить слушні зауваги, дає поради.

Стосовно А. Гриценка, то про нього нічого не чув до часів Майдану. "Познайомився" з ним заочно, коли він після помаранчевої революції посів посаду міністра оборони України. Незабаром відбулося і очне знайомство по телевізору. Тільки-но став він міністром оборони, як у Новобогданівці повторилася надзвичайна подія на арсенальних складах. Міністр відразу туди поїхав для з'ясування ситуації і "розбірок". По телевізору показували кадри, як він там розбирався. Звертаючись до своїх підлеглих військовиків, "...по-московській так і ріже..." (Тарас Шевченко), ніби він не в українському війську, а в армії північного сусіда. На мою думку, така людина не може бути лідером держави, бо він ніколи нації не об'єднає, якщо на Сході чи до своїх підлеглих звертатиметься на "общепонятном", а на Заході уже "зволить" і по-нашому побалакати. Через таких міністрів ми ще й досі не завжди чуємо у війську незалежної України державну, українську мову. Завчили тільки фрази: "Рівняйсь!", "Струнко!", "Кроком руш!".

Судімо людей не по їхніх словах, а по їхніх вчинках.

О. Марченко до списку потенційних лідерів вносить Ю. Луценка, Ю. Тимошенко, Ю. Костенка, М. Слабошпицького, а також і самого автора статті В. Лазоркіна. Так, кожному з них притаманна порядність, чималі організаторські здібності, але не всі вони, за винятком Ю. Костенка, пройняті ідеєю української України, національною ідеєю. Чи можна з них когось вважати повноправним лідером, якщо він жодного разу не побував у Биківнянському лісі, під Крутами, у Батурині, біля Базару. Дехто обминає навіть Козацькі Могили під Берестечком. А це ж, і багато інших, – святі місця України. Це наша історія. Тяглість поколінь та героїзму українського народу. Не всі мають чітку позицію про Голодомор. Чому? Тому, що у їхніх вчинках не поклик душі, а певні корисливі розрахунки.

Малюнок Сергія НАГОРСЬКОГО

Комуністи також робили своїх лідерів, хоч вони самі не були такими. Лідери – це люди, які діють свідомо за покликом серця. Це ті, що за ідею спалювали себе на Хрещатику, або, як Олекса Гірник, який знайшов свою Голготу у Каневі, на Тарасовій горі. Оце були справжні лідери! І подібних їм, справжніх українців, можна назвати багато. За десятки років московська більшовицька імперія винищила мільйони українців, і між них багато справжніх українських патріотів, вбиваючи навіть у зародку лідерство націоналістів (С. Петлюра, Є. Коновалець, С. Бандера, Л. Ребет, Р. Шухевич і багато-багато інших). А всю українську націю намагалися перетворити у малоросів. І вона багато в цьому досягла.

Ось свіжий приклад малоросійства чи хамелеонства. Це злопам'ятне 2 вересня цього року, коли бютівці, ну просто "випадково" впряглися разом з комуністами та регіоналами у законодавчий процес. Ось як про один епізод пише Володимир Мартинюк у газеті "Шлях перемоги", (ч. 39, за 24.09.08 р., ст. 2): "Якщо ж депутатам Шкілю, Яворівському та Тарану все ж вистачило розуму (про мужність уже нема мови) просто не голосувати, то решта колишніх захисників мови, та ще й вихідців із "Просвіти", слухняно, немов оте "стадо баранів", про яке так часто згадує Юлія Тимошенко, проголосувала за впровадження російської як другої державної мови в Україні. Ось неповний список тих, хто проголосував за цей, поданий особисто Віктором Януковичем, проект Закону "Про державну службу": М. Томенко, П. Мовчан, І. Гринів, С. Давимука, І.В.Данькевич, О.Гудима".

Хоч вони потім наввипередки один поперед другим пояснювали: "Ми не побачили, ми прогавили". Ось так вони можуть прогавити і нашу Державність. На жаль, це риси багатьох "лідерів".

Можна з цього зробити висновок, що не національна українська ідея вела їх у Верховну Раду, а корито.

м.Київ

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

БУДЕ ПАМ'ЯТНИК ПРОВІДНИКУ

Оксентій КАМЕНЮК,
ветеран ОУН-УПА, почесний голова ТОО КУН

Громадськість Тернополя готується до урочистого відкриття 1-го січня 2009 року пам'ятника Степану Бандері з нагоди 100-річчя з дня його народження.

Були різні пропозиції стосовно обрання нового місця для спорудження монумента. Зрештою, художня рада у складі архітекторів, скульпторів, представників національно-демократичних партій, громадських організацій і влада обговорили й затвердили план побудови пам'ятника в парку імені Тараса Шевченка. Схвалено проект, виготовлено скульптуру, розпочато роботи із закладання фундамента під постамент.

Отже, пам'ятник Степанові Бандері в Тернополі постане!

м. Тернопіль

ЖИВІ СВІДЧЕННЯ

СПОМИНИ ПРО ГОЛОДНУ СМЕРТЬ

Володимир ПОЛІЩУК

Були страшні 30-ті роки, комуністи-активісти ходили дворами, забирали останнє у людей, прирікаючи їх на голодну смерть. Наш тато шив взуття для односельців. Одного разу, щоб врятувати сім'ю від голодної смерти (мама та нас, малих, трійко) батько, нашивши такого-сякого взування, повіз все те на Донбас, до міста Алчевська, щоб обміняти крам на якісь харчі. Зійшовши на зворотньому шляху з потяга на станції Новомиргород, він за ніч прийшов знорений, але щасливий додому: вдалося виміняти відерце крупи для голодної родини. Тільки-но сів на лавку, скинувши ношу з плечей, аж тут у двері затупали. До хати йшли троє активістів, і серед них за старшого – мамин рідний брат Василь. Ввалилися до хати в нових кожушках, відібраних у добрих господарів, з карабінами. Старший тут же до тата:

– Василю, то ти був у Алчевську?

– Був, а що тобі до того?

– І що ти звідти привіз?

– Що привіз, то не твоє!

– А це ми ще побачимо!

Ми, діти, мов горобенята, виглядали з-за печі, вслухаючись у той діалог. Дядечко пригощав нас гарбузовим насінням. Мама ж поралася біля печі та мовчки "закипала". Раптом підскочила до нас, почала хапати дітей за плечі та кидати дядькові на руки:

– Бери, ироде, і їх! Я не хочу, щоб мої діти померли з голоду на моїх очах від рідного брата! – істерично заголосила вона.

А ми в цей час на голову дядькові почали кидати його насіння. "Іх, вражі діти, на рідного дядька кидаєте", – заволав він. Опустив нас на долівку і до своїх: "Пішли, хлопці!"

Прихопивши зброю, вони вийшли з нашої хати. Ми були врятовані. А що довелося пережити тим, у кого забрали останні нехитрі селянські харчі? Вони померли страшною смертю. І таких – півсела. Не слід закривати очі на те, що бандитський

задум злочинної більшовицької зграї, спрямований на винищення української нації, виконували місцеві покидьки і ледарі. Вони відправили передчасно на той світ не одного односельця, серед яких і мій дід, мамин батько Василь Ткаченко – господар-середняк, який ростив дітей, годував державу, молився Господу Богу, їв житній хліб і спав на солом'яному матраці, мав повагу від односельців, бо нікому не чинив зла...

Коли я згодом приїздив до старенької мами, то завжди бачив у коморі кілька мішків пшениці, отриманої на пай від місцевого фермера. На моє запитання, для чого стільки на одну душу, мама печально відповідала: "Синку, я пережила війну і дві голодовки. Війна не така страшна. Німців ми не чіпали, а вони – нас. Нікого не розстріляли, з голоду ніхто не помер. А от свої загнали на той світ півсела".

Ось така жорстока правда, "товаріщі комуністи". Судити б вас другим Нюрнбергом, та, жаль, нікому.

м. Мала Виска

А ТИМ ЧАСОМ...

У ПАМ'ЯТІ НАЩАДКІВ

У скорботному списку жертв Голодомору 1932-1933 років – значна кількість мешканців села Голубівки Ружинського району, що на Житомирщині. Свято шануючи світлу пам'ять за померлими земляками, нещодавно голубівчани зібралися у центрі села на мітинг-реквієм, під час якого було відкрито меморіальний знак жертвам трагічних 30-х років минулого століття.

Сільський голова Олександр Лікарчук за активної підтримки громадського активу – Лідії і Василя Марущаків, Олени Маленької, Марії Сікорської, Віри Маканської, Ольги Ліщенко, Марії Самотуги, Марії Мерзлюк, Надії Демедюк та інших, а також за фінансового сприяння Валентина Лікарчука, домоглися, щоб у селі були належно пошановані ті, хто помер голодною смертю.

Під час відкриття меморіального знака, виготовленого місцевим майстром Анатолієм Шенем, благочинний Української православної церкви Київського патріархату отець Андрій відправив панахиду за невинно убієнними.

ОГЛЯД ЛИСТІВ

ДУХ СІЧІ – ВІЧНО ЖИВИЙ!

Василь ЗАЄЦЬ

"Пише до Вас ветеран праці з п'ятдесятирічним стажем роботи", – такими словами почав свій лист до редакції **П. Наглюк** з с. Довжака Хмельницької области, обурений соціальною несправедливістю, що панує в Україні: за довголітню тяжку і сумлінну працю державні чиновники нарахували йому пенсію – 435 гривень. Не може скористатися ветеран праці і тими заощадженнями, які він заробив протягом життя, через горезвісне пограбування державою всього трудового народу України. А тим часом, зауважує П. Наглюк, "за час цієї влади набудовано палаців, олігархи їздять на іномарках, утримують дівиць, породистих псів, це все за рахунок трудового народу. І держава охороняє їхню власність. Права ж грабованого робітника ніхто не захищає. Ось що таке українська демократія!".

В чому ж справа? Як може чинитися таке неподобство у незалежній державі, за яку століттями боровся український народ?

Відповідь на це запитання звучить в листі мешканця Ялти **Леоніда Волошина**: "Чи не найганебніший морально-етичний, даруйте, злочин нинішньої української (аж язик терпне, вимовляючи цей прикметник у даному значенні) влади – це ставлення до ветеранів національно-визвольної боротьби часів Другої світової війни й повоєнного часу, себто підпільників ОУН і воїнів Української Повстанської Армії, а також інших збройних формувань, що здобували волю України.

Сором пече за невизнання їх учасниками війни, за ігнорування їхнього жертовного внеску в боротьбу за Українську Соборну Самостійну Державу.

Не вони винні, що українське суспільство, незважаючи на досвід минулого, в 90-і роки двадцятого століття не відкинуло остаточно, на кшталт країн Центральної Європи, сателітів Совєцького Союзу, – притаманне тоталітарне єство".

З тієї причини змушені ми ставати свідками ганебних явищ, про які йдеться в листі пенсіонера **Анатолія Перебенді** (Запорізька область): "Не так давно чуже телебачення (свого нема) в Україні показувало шабаш навіжених. На тім збіговиську чорноротї тітоньки і дядечки, "під добрячим бодуном", репетували завчене і не за дурняк: "Фашизм не пройдет!" і "Долой фашистов!". Подивишся на цю плісняву, і до того стає гидотно через їхню продажність! Ну, як же це фашизм "не пройдет", коли він прийшов до нас ще в 1917 році. Потрібно бути останнім падлюкою, щоб не бачити разючої подібности червоного і коричневого фашизмів. Ми і сьогодні за так званої незалежности знаходимося під владою зовні перефарбованих, а по суті тих самих комунофашистів. Продовжується знищення села і селянства, невизнання і глумлення над українською нацією, руйнація нашої культури і мови. Яка там незалежність, коли за всяку всячину спішать виправдатися перед Москвою, коли більшість наших владців є людьми Москви?".

Про те, як діють високопоставлені в Україні люди Москви, йдеться в листі голови Черкаського відділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів П. Кривдика: "У переддень 75-х роковин Голодомору, великої трагедії українського народу, депутати Черкаської обласної ради відмовилися розглядати питання про виконання Указу Президента України В. Ющенка "Про заходи у зв'язку з 75-ми роковинами Голодомору в Україні", засвідчивши, що обласна рада прокомуністична.

Наші міські обранці оголосили найбільшого ката українського народу своїм ватажком і учителем, якого треба цілодобово охороняти від народу за народні кошти.

Промовистий факт низькопоклонства українських владців перед Москвою обурює мешканку Івано-Франківська **М. Шевченка**: "Чому на урочистому концерті на честь 65-ї річниці визволення Києва від німецько-фашистських окупантів виступали тільки російські виконавці? Може, тому, що якраз російська армія підірвала міст у Києві і замінувала Хрещатик?

Обурюють дописувачку й інші факти, у яких винні київські прислужники "старшого брата": "Чому в Криму знову дозволено трансляцію двох російських каналів, які були заборонені? Чому дозволено в'їзд в Україну Затуліну, Жириновському та їм подібним депутатам Державної Думи Росії? Я ненавиджу російську державу, цю імперію зла! Як тільки Україна починає боротися за свою історію, так одразу північний сусід підвищує ціни на газ! Невже ж ми без них не можемо знайти потрібного нам палива? Я б радила українцям не купляти російські товари, російські газети. Хай вони терплять збитки! Будьмо патріотами! Любімо свою державу!".

Немає сумніву в тому, що такі думки українцям диктує дух часу, той живий Дух Січі, про який пише мешканець Запоріжжя, кандидат економічних наук, член Конгресу Українських Націоналістів **Андрій Ткаченко**. Саме цей вічноживий Дух на очах у пана Андрія у зросійщених Черкасах звершив чудо: "Очільники міста і його громадськість ліквідували пам'ятник більшовицькому катюзі Леніну, що десятиліттями стояв у центрі цього прекрасного і разом з тим непересічного в історії України міста. Незаперечно, що в майбутньому наші діти та онуки усвідомлять і гідно оцінять дії цих справжніх патріотів України, котрі почали утверджувати нас – громадян Незалежної України – господарями на нашій, але поки що не своїй землі".

Справжні господарі землі української мають пам'ятати про ті муки, що їх завдав нашому народу його давній і нерозкаяний ворог. На цьому наголошує **Микола Боднарук** з селища міського типу Верховини, що на Івано-Франківщині: "Скільки житиме наша нація, стільки пам'ятатиме Голодомор 1932-33 років. Про те лихо треба бити на сполох не тільки 22 листопада. Про нього треба пам'ятати постійно, нагадувати світовій громадськості про необхідність міжнародного суду над комунізмом! Комуністичний мотлох має бути викурений з України!".

Нову Україну будувати людям високого духу. Тож **Л. Гребенюк** з Січеслава вважає: "До майбутнього депутата від Конгресу Українських Націоналістів мають бути високі вимоги. Перша і обов'язкова вимога – він має бути християнином. Згадаймо настанови М. Міхновського, Д. Донцова, Я. Стецька, С. Бандери. Віруюча людина – високоморальна людина, вона буде органічно відстоювати Правду, не оглядаючись ні на посади, ні на пільги.

Друга умова – народний обранець має бути патріотом України.

Третя умова – він повинен бути високим фахівцем своєї справи".

"Піклуються" наші читачі і про майбутнє лідера українських комуністів Петра Симоненка та йому подібних "защітніков": "З ними треба буде чинити по-демократичному: не бити, не вбивати, а помістити... Ні, не в тюрму, а в будинок виховання. Там ними займатиметься поліція з тризубом на кашкетах. Їх відвідуватимуть музиканти, історики. А то ж Симоненко не пам'ятає вже, скільки в радянських тюрмах знищено українців, упівців тільки за те, що вони на своїй рідній землі, политій кров'ю народною, слізьми, боролися за волю свого народу, за свою державу, проти ленінського рабства". Такі думки висловлені у листі, під яким стоїть підпис: "Вірні Україні патріоти-галичани".

Костянтин Писаренко з м. Дніпродзержинська Дніпропетровської области присвятив свій лист рідній матусі Галині Павлівні Писаренко. Народилася вона 1926 року у Дніпропетровську. Під час Другої світової війни брала участь у діяльності Організації Українських Націоналістів. На жаль, їй, як і багатьом нам, довелося жити в тяжкі часи комуністичної неволі, тож про славне материне минуле він дізнався тільки перед її смертю. Пан Костянтин хотів би, щоб обізвалися люди, які знали його матір як підпільницю. З великою надією на читацький відгук приєднуємося до синового побажання, бо про таких людей, як Галина Писаренко, має знати весь український народ.

ТОЧКА ЗОРУ

Андрій ТКАЧЕНКО

НЕ ВТРАТИТИ НАШ ОСТАННІЙ ШАНС ПОЗБУТИСЬ ЯРМА

Взятися за перо спонукала зовсім не абсурдна "Ламбада" українських політиків навколо "братньої дружби" та "стратегічного партнерства" з північним сусідом в умовах, коли за даними різних російських соціологічних досліджень нині від 21 до 52% росіян твердо переконані у тому, що Україна їм ворог! А озвучені заяви зовнішньополітичного відомства Росії про необхідність "переговорів з Україною про перебування Чорноморського флоту в Україні й після 2017 року. Як бачимо, Кремль – і це потрібно було передбачати – не збирається і ніколи власне не збирався відмовлятися від силового сценарію знову "завести" Україну в московське стійло, не дати нам звільнитися назавжди від російського, а тому й нині Москва збирається вести з нами "перемови" не про виведення своїх військ з України та про затвердження спільного графіка, за яким до червня 2017 року останній російський корабель має залишити Крим та Південь України...

Мені зовсім незрозуміла позиція як наших політиків, так і патріотів, які до сьогодні не поставили принципово питання: 2017 рік – це рік звільнення нашої території від іноземних військ, а графік потрібен негайно! У випадку ж ігнорування цих вимог, ми повинні ставити негайно і рішуче ці питання в усіх міжнародних організаціях – інакше буде пізно!

Загарбання України, поневолення її народу було найбільшим досягненням колишньої Російської, а потім і більшовицької імперії. Причому значення України для Росії в нинішніх умовах не лише не зменшилось, а зросло ще більшою мірою.

Отже, усім думаючим патріотам і політикам повинно бути зрозуміло, що Росія з втратою України не змирилась і ніколи не змириться. Вона буде всіма засобами (включаючи і військову силу) намагатися повернути Україну в Московське ярмо. До речі, про це колонізатори увесь час відверто пишуть у засобах масової інформації. Так, іще у квітні 1999 р. газета "День" прямо заявила, що, мовляв, дискусія з приводу угоди з Україною з усією очевидністю показала, що російська політична еліта не змирилася з відокремленням Києва від Москви і, вимушено визнаючи самостійну українську державу, розглядає її у той же час, як явище, що природному стану речей в усіх відношеннях противне, тимчасове і минуще...

І лише усвідомлення обмеженості економічних, військових та зовнішньополітичних ресурсів Росії змушує її політиків "визнавати" Україну, і то до пори до часу. Як тільки Російська Федерація поверне собі частку колишньої міці, першою, проти кого вона буде повернена, стане Україна, себто Малоросія. Ні про який термін давності в цьому випадку і мови бути не повинно. Питання про возз'єднання може бути поставлене через 10, 50 - і хоч 100 років...

Військові кораблі ЧФ Росії у Севастополі

Саме такими є істинні наміри колонізаторів. І звідси зрозумілою стає та величезна загроза незалежності України, котра пов'язана з перебуванням російських військ на нашій території. Утвердивши контроль над Кримом і Севастополем, а фактично і над Півднем України (Одеська, Херсонська та Миколаївська області), колонізатор не лише продовжує "тримати нас на ланцюжку", і майже безкоштовно на 20 років отримав військову базу на нашій території, котру у будь-який момент використає як плацдарм для "аншлюсу"!

Нині колонізатор робить спроби завести знову Україну в московське стійло через СНД, економічний союз, утворення наддержавних структур тощо. І оскільки це поки що не вдалося, то розпочались нові спроби втягнути Україну в союз братніх "слов'янських" народів, тобто союз Росії, України, Білорусі та Казахстану! І коли стане зрозуміло остаточно, що і ці спроби зазнають повної невдачі, тоді колонізатори неминуче спровокують конфлікт у Криму, щоб спочатку (за сценарієм Придністров'я) відірвати частину території України, а потім, спираючись на 15-мільйонну "п'яту колону", зробити це ще й в Донбасі, Приазов'ї тощо. І велику помилку України було, є і буде намагання робити вигляд, що, мовляв, нічого не відбувається, а навпаки, колишній колонізатор став "другом" і "стратегічним партнером". Істинне ж, себто, вовче обличчя цього "друга" та "стратегічного партнера" яскраво висвітили не лише події навколо острова Тузла, а й відверта фашистська агресія Росії проти незалежної Грузії, котра забажала звільнитися від московського ярма і побудувати демократичне суспільство.

Щоб допомогти нашим патріотам та політикам уникнути омани стосовно істинних намірів кремлівських імперіалістів, я прошу їх прийняти до уваги і те, що Росія завжди розривала і порушувала будь-які угоди коли їй було вигідно. Яскравий приклад цього – не лише добре відома Переяславська угода Хмельницького з Московією, або Хасав'юртівська угода Росії з Чеченією (Ічкерією) уже в наші дні. Але не стала винятком й остання угода Росії з Україною, після якої Росія спробувала захопити острів Тузла...

І подібних прикладів можна навести не один і не два, а десятки, якщо поцікавитись, як Росія раніше виконувала свої міжнародні зобов'язання. Власне, колонізатори цього й самі не заперечують...

Свого часу видатний політичний діяч XX століття Уінстон Черчіль відзначив, що будь-яка угода, підписана з росіянами, варта рівно стільки, скільки коштує папір, на якому вона написана. А папір – це товар, який Росія виробляє у величезній кількості.

Отож, враховуючи це, ми повинні негайно зажадати від Росії надання нам графіка виведення Чорноморського флоту та інших військових частин, що окуповують Південь України, до кінця червня 2017 року. І чітко та однозначно заявити, що згідно з нашою Конституцією, жоден іноземний військовий підрозділ не може перебувати на нашій території.

Висунувши перед усім світом територіальні претензії на Крим, Севастополь, Тузлу тощо та здійснивши військову агресію проти Грузії, колонізатори дали Україні, її вищим керівникам підстави для негайного введення в повній мірі по всьому периметру охорони державного кордону України, згідно з міжнародним правом, а також для офіційного звернення до Ради Безпеки ООН з приводу територіальних зазіхань Росії на територію нейтральної держави, яка першою у світі добровільно відмовилася від ядерної зброї. Після відвертої агресії Росії проти Грузії, котру, окрім України, не засудили інші країни СНД, Україна повинна вийти із асоційованого членства в цій структурі, котра, окрім величезних витрат на утримання кремлівських чиновників, реально Україні нічого не дає. Після московського нападу на Грузію, в Україні з'явилася підстава звернутися з проханням до Заходу усіляко сприяти прискоренню нашої інтеграції до Євросоюзу та Північноатлантичних структур.

РЕПЛІКА З ПРИВОДУ

БУРДА ВІД БУРДО І К°

Сергій КОВАЛЬ

Абись нас, українців, навчити "поєднувати патріотизм зі здоровим глуздом"*, намислила група столичних мудрагелів серію "Likbez-абетка" при видавництві "Темпора" заснувати. І вже два випуски "популярних видань" цьогоріч встигла видрукувати. Означити свою писанину хоча б "науково-популярною" завбачливо не наважилася. Бо, попри докторські та кандидатські звання автури, науковости у брошурах – кіт наплакав. Такий собі вінегрет із шельмування опонентів, панегіриків однодумцям, голослівних без найменших доказів заяв, некритичних перетрактацій давніх міфів, несамохіть проскоченої правдивої інформації...

Звісно, з історика, археолога не варто вимагати глибинних, ґрунтовних, знань сільськогосподарського виробництва, але елементарні поняття у цій найважливішій для людства галузі він мати на озброєнні зобов'язаний. Розуміти, для прикладу, що хліборобські цивілізації спроможні виникати лише на багатих гумусом рівнинах, в долинах рівнинних рік, а не серед гірських масивів, як намагається переконати довірливого читача likbezівський автор, кандидат історичних наук М. Відейко. "Аратта... – розташована в горах багата країна хліборобів...".

Ну, не можна так заасфальтовуватися, заурбанізовуватись у прадавній столиці Трипілля, пане Михайле.

Згадана щойно заасфальтованість не заважає абетківцям виспівувати осанну – одне одному в Україні, в Московії – "всесвітньоїслави науковцю" В. Шнірельману...

Остракізмові піддаються сусідські авторитети академіки Б. Рибаков, О. Трубачов. Вітчизняним же, від В. Хвойки починаючи та Ю. Шиловим завершуючи, хльости не жаліють. Останнього батожать найретельніше. І "антисеміт" він, і "агент Кремля", і прочая, і прочая ...

За що Юрію Олексійовичу така "дяка"? Чи не за те, що Трипільську цивілізацію вважає автохтонною, нас, українців – одвічними насельниками своєї землі та затято обстоює такі погляди у працях, лекціях, газетних, журнальних публікаціях.

Більшість же "Рікbezo-абетківців" (Н. Бурдо, М. Відейко, В. Отрощенко, Н. Яковенко, Л. Залізняк...) думки протилежної, ладні випхати трипільців будь-куди: в Молдову, Румунію, Туреччину, на Балкани чи (увага!) до Палестини. "Трипільці, на думку деяких учених, семіти" (Н. Бурдо). На підставі якої джерельної бази вчені так "думають", не повідомляється, як і не називаються "фальсифікати" у приватному музеї "Трипілля" на Обухівщині.

Головне – запустити гидотну плітку про дочку ворога, нехай потім той доводить, що дочки в нього ніколи не було.

А "вартісну" думку "деяких учених" про "трипільців-семітів" пані Бурдо спростовує сама, зазначаючи: "У череді трипільців переважала велика рогата худоба... На другому місці зазвичай було свинарство..."

Так проколотися?! Забути, що семітські племена свинини не споживають?!

Хіба важко було написати: "На першому місці у трипільців було птахівництво. Розводили курей..." Ще про кіз згадати, а свинарство замовчати. Хто з читачів (окрім колег-однодумців із Інституту археології) міг би прорезівзувати результати розкопок?

Однак завершує статтю в "Новітніх міфах та фальшивках про походження українців" автореса ударно, в дусі совєтських 30-х. Оприлюднює список 19-ти "ворогів народу", на ознайомлення з творами котрих вона накладає вето. При цьому більшість проскрибованих авторів не згадуються, їхні розвідки не аналізуються ні в її, ні в матеріалах інших борців з Українським Трипіллям. Замало того, складається враження, що пані Наталя праці деяких "ворогів" і в очі не бачила, бо включила до списку давно почилих у Бозі М. Суслопарова, О. Знойка. Авторитетного мовознавця Станіслава Губерначука навіть ініціалів не знає. Отака каламутна бурда від Бурдо...

P.S. Обидві "темпорівські" брошури проілюстровані серією відверто антиукраїнських карикатур якогось Марка Галенка. Неважко уявити здиригований ґвалт у "Бульварах", "Фактах", "Сєгоднях" при з'яві аналогічної антиюдейської серії у котромусь із видавництв українських. Ми ж, автохтони, люди терплячі...

* Гасло серії.

АКТУАЛЬНО

Ольга СОЛОМОНЮК

Зокрема, у Київській гімназії східних мов №1 ось уже майже 10 років працює музей історії українського війська, де можна довідатися про історію наших Збройних Сил від першопочатків українства (80-х років ІХ століття) до сьогодення.

Ідея його створення належить Павлу Антонюку, який у той час очолював гімназію. І тепер я розумію, чому багато наших випускників щороку обирають вищі військові навчальні заклади. Адже Павло Павлович – ветеран Другої світової війни, кандидат педагогічних наук, у далекому 1941 році – легендарний 15-річний лейтенант-розвідник (щоб потрапити на фронт, додав собі кілька років) є для наших хлопців живою легендою.

Музей створювали з метою пропаганди знань з історії України, виховання патріотизму, любові до Вітчизни, залучення молодого покоління до вивчення та збереження історико-культурної спадщини свого народу, виховання освіченої, творчої особистості. А ще – сприяння відродженню й розбудові національної свідомості гімназистів, формування бажання у юнаків захищати свій рідний край у лавах українського війська, пов'язати свою долю з військовою професією.

Урок у музейній кімнаті

ВАЖЛИВЕ «ЗЕРНО» ПІЗНАННЯ МИНУВШИНИ

Чи доводилося вам замислитися над тим, чому одні люди є частими відвідувачами музеїв, а інших туди, як кажуть, "і калачем не заманиш"? Мабуть тому, що одні з дитинства звикли до затишних музейних залів, постійного поповнення своїх знань, прагнення пізнавати нове. Адже закладене в кожному з дитинства, – проростає в дорослому свідомому житті.

Тому музеї, у тому числі і шкільні, є для дітей надзвичайно важливим "зерном" пізнання історії, культури, мистецтва – надбання української духовної спадщини.

Загальновідомо, що держава, яка не здатна себе захистити, не варта існування. Отже, перше знайомство з історією Батьківщини потрібно розпочинати з досвіду оборони рідної землі і боротьби за незалежність держави.

Для створення музею необхідні були не тільки знання, а й матеріали, експонати. За допомогою звернулися до різних установ та організацій, керівники яких з розумінням поставилися до виховного значення музею. Особливо вдячні ми працівникам Центрального музею Збройних Сил України, Інституту історії АПН України, міської організації "Український союз ветеранів Афганістану", Центрального експериментального комбінату МО України, редакції журналу "Кордон", Головного управління командування Національної гвардії України, Центральної міської бібліотеки для дорослих імені Лесі Українки, які надали методичні поради, ксерокопії документів та фотоматеріали, цікаві експонати.

Автор публікації у рамках олімпіади східних мов знайомить гостей з Росії А.БАЖАНОВА і В.КУРДЮМОВА (Московський міський педагогічний університет) з експозицією музею

Наш музей невеликий, займає лише одну кімнату, яка вмістила в собі майже десять століть історії. Кожен відвідувач – чи то школяр, чи доросла людина, може знайти тут для себе багато нового, цікавого.

Чільне місце займають матеріали про Січових Стрільців, Директорію, вояків ОУН-УПА.

Музейні експонати різноманітні. Це і фотографії, ілюстрації, малюнки, мапи, книжки, журнали, картини. Та найбільше вражають відвідувачів: діорама "Запорозька Січ", виготовлена дитячими руками; зразки бойової зброї часів Другої світової війни, сучасного військового одягу; макети флагмана Військово-морських сил України фрегата "Гетьман Сагайдачний" та козацької церкви, зробленої з сірників – також витвори учнів.

У музеї з гімназистами проводимо тематичні та оглядові екскурсії, уроки з історії, української літератури та військової підготовки, читання (для учнів початкових класів), зустрічі з військовими та ветеранами.

Кожен гімназист, який долучається до роботи музею, намагається поповнити фонди цікавими матеріалами своєї родини. Діти приносять світлини, нагороди, листи своїх рідних, розшукують щось цікаве з історії України, рідного міста, села, в якому проводять літні канікули. У цих, здавалося б незначних, на перший погляд, справах, наші вихованці усвідомлюють, що своїми руками "творять історію".

Така конкретна справа готує молодших школярів до сприйняття у 5 класі історії як цікавого предмета, а учням середніх класів допомагає усвідомити, що історія – це не архаїчна наука, а живі події нашого минулого та сьогодення.

За традицією, гості нашої гімназії обов'язково відвідують музей. З великим інтересом оглядали його експонати, наприклад, посли та аташе різних країн Сходу, вчителі та студенти із Китаю, корейські волонтери, учасники науково-практичних конференцій, семінарів, олімпіад зі східних мов, письменники та представники різних державних установ і органів влади. Усім їм цікаво довідатися, як наші гімназисти вивчають історію своєї Вітчизни, як формується у них свідомість, виховується патріотизм. Про це свідчать багаточисельні записи у книзі відгуків.

Користуючись нагодою, запрошуємо і вас на гостину до нашого унікального музею. Тут вас зустрінуть екскурсоводи, які зі знанням справи, великою любов'ю проведуть через століття, гортаючи героїчні та трагічні сторінки нашої Батьківщини. З великим задоволенням ви долучитеся до нашої славної минувшини, білих плям історії, переконаєтеся, яка прекрасна зміна у нас виховується.

ДУМКА ВГОЛОС

З ЛЮБОВ'Ю ДО БОГА І УКРАЇНИ

Петро БУДИЧ

"Пласт" (спортивно-патріотичне товариство) є відгалуженням всесвітньої скаутської організації, яка на нинішній час налічує близько 15 мільйонів осіб. Товариство "Пласт" було засноване ще за часів Австро-Угорської імперії в Галичині. Активними учасниками розбудови "Пласту" були: Роман Сушко, Олена Степанівна, син Івана Франка – Петро Франко (1912), Олександр Тисовський (1922) та інші. Головний лозунг "Пласту" – Бог і Україна. Саме тому як польська влада, так згодом і більшовики вважали пластунів дуже небезпечними для їхніх режимів і всілякими способами намагались їх очорнити, а то й знищити. Хоча за польської влади ця організація мала статус легальної. У "Пласті" гартувалися і виховувалися юні люди як духовно, так і фізично. Пластуни вели здоровий спосіб життя. Серед них не було п'яниць, хворих душею і тілом. Це були переважно активні, ініціативні, сміливі, кмітливі та талановиті люди.

До розвитку організації був причетний і Роман Шухевич. Він був різнобічним спортсменом, добре розумів виховне значення "Пласту" для нашої молоді. Своїм прикладом він сприяв залученню молоді до "Пласту". Ще навчаючись у гімназії, був одним з організаторів пластового гуртка "Ясний Тризуб" (1922), "Тури", а пізніше старших пластунів куреня "Чорноморці" (1927). У 1922 році Р. Шухевич брав активну участь в організації першого пластового з'їзду під керівництвом Олександра Тисовського. З пластовим гуртком "Тури" він у 1924 році подорожував Карпатами і на вершині крутої скелі, яку в народі називали "Вежа", встановив жовто-синій прапор.

Через "Пласт" пройшли такі відомі люди, як Степан Бандера, Роман Шухевич, Ярослав Стецько, Василь Кук, Олекса Гасин, Тарас Гунчак, Степан Охрімович, Олена Степанівна, Роман Сушко та багато інших.

Дуже слушною є підтримка Президентом України Віктором Ющенком скаутської організації України "Пласт". Ця організація має замінити більшовицьку піонерську організацію, структура якої була запозичена комуністами у "Пласта". Тільки більшовики перевернули все з ніг на голову. Коли у "Пласті" виховували любов до Бога і України, то в піонерській організації виховували атеїстів, безбатченків, людей бездуховних, для яких не було нічого святого. Тому й не дивно, що вже в самостійній Україні маємо великі проблеми з духовним вихованням молоді. Із піонерських організацій виникли сучасні олігархи, для яких рідна мова, українська національна ідея є чужими. Вони не мають національної свідомості й гідності й не хочуть змінити своїх совкових поглядів та не бажають добра українському народові.

У зв'язку з вищезгаданим, дуже цінною є пропозиція Євгена Букета, яка була виголошена на засіданні "круглого столу", що відбулося 24 вересня 2008 року в Будинку письменників про те, що організацію "Пласт" варто поставити на державне фінансування і створити осередок у кожній школі. Але хто повинен впроваджувати дуже важливу пропозицію у практичну площину? Звичайно, це повинен зробити Уряд. А тому з боку Спілки письменників України або Всеукраїнського товариства "Просвіта" імені Т. Шевченка, або від інших організацій повинно бути направлено звернення до Кабінету Міністрів України з приводу цього питання. Виконання згаданої пропозиції буде сприяти оздоровленню нації, бо вона на сьогоднішній день дуже хвора. Крім того, широка мережа осередків організації "Пласт" сприятиме консолідації української спільноти на території всієї України (зараз їх понад 10 000).

За сьогоднішнього фінансового становища наш Уряд не в змозі повністю профінансувати осередки "Пласту", але має це зробити хоча б частково. Крім того, цей рух не обов'язково повинен бути таким масовим, яким була піонерська організація за радянських часів, проте у кожній школі має бути невеликий гурт активних пластунів із учнів, які користуються авторитетом у школі.

Українську патріотичну спільноту дуже турбує тотальне зросійщення українців у самостійній Україні в усіх сферах життя (спорті, засобах масової інформації, книговидавництві тощо). Широке залучення школярів до "Пласту" сприятиме вживанню української мови як у школі, так і в домашньому колі, бо діти будуть впливати на своїх російськомовних батьків, щоб у сім'ї панувала українська мова. А як відомо, мова є вельми великим консолідуючим фактором, про це знають у всьому світі, в тому числі і в Російській Федерації. Шкода, що цього не хочуть розуміти чиновники самостійної України.

Сучасна пластунська молодь задіяна у різних патріотичних заходах, у тому числі у виявленні померлих людей під час Голодомору в 1932-1933 роках та залучена до державотворчих процесів. У неї уже сьогодні формується державницьке мислення, як стрижень української державності. Прийдуть люди, які будуть готові пожертвувати собою, своїми вигодами задля вищих ідеалів. Сучасні пластуни відновлюють національну гідність.

Загал знає дуже мало або зовсім не знає про організацію "Пласт", бо в засобах масової інформації вона слабо пропагується і вельми недостатньо літератури про неї. Дивним є те, що наші науковці не приділяють достатньої уваги організації "Пласт" і не досліджують її у монографіях, ґрунтовних розвідках, не доносять її до свідомості суспільства, особливо молоді, яка має творити майбутню національну спільноту. Письменники також повинні донести до народу важливість значення "Пласту" для української нації.

Якби не було організації "Пласт", можливо, не було б ОУН-УПА. Адже ядро ОУН-УПА складали колишні пластуни. А якби не було ОУН-УПА, то не було б голодуючих студентів у 1990 році. А їхній прихід, у свою чергу, надихали молодь під час помаранчевих подій 2004 року.

ПОДІЯ

"ДЛЯ СКЛАДАННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ПРИСЯГИ ПРИБУВ..."

Такі слова нещодавно рефреном прозвучали від 165 молодих воїнів окремого полку спеціального призначення, які прийняли військову присягу на вірність Українському народу. Разом із командним складом військової частини в урочистій події взяли участь чисельні гості – батьки та друзі новобранців, ветерани Збройних сил України, військовий священик полку.

Учасників свята привітали командир військової частини підполковник Андрій Грицьков, командир навчальної роти спеціального призначення майор Сергій Романченко, від імені батьків новобранців привітав ветеран-спецназівець Василь Метлега, від ради ветеранів полку – капітан Сергій Федірко.

Ритуал завершився окропленням солдатів свяченою водою, яке здійснив місцевий священик.

ПЕРЕЖИТЕ

НАЙГОЛОВНІШИЙ ОБОВ'ЯЗОК

Репресії – безпідставні звинувачення у злочині, суворі покарання. Саме їх як метод управління суспільством використовувала радянська держава понад 70 років.

Багато українців мужньо кинули виклик тодішній політичній системі, за що їх було покарано. Одним із тих сміливців був наш земляк Василь Білоус.

Людмила ШУЙСЬКА,
завідуюча відділом сучасної історії
Уманського краєзнавчого музею

У 1968 р. він почав працювати викладачем Уманського технікуму механізації сільського господарства. Спочатку вів свій предмет російською мовою. Але ж контингент учнів, набраний із сільських хлопців, був виключно україномовним. Тож настав час, коли на їхнє прохання Василь Кузьмович без погодження із дирекцією, компартійною організацією, педрадою самовільно перейшов на читання лекцій, курсове і дипломне проектування українською мовою, тобто пішов проти московської політики зросійщення України.

Технікумівські українофоби заборонили виконувати гімн УРСР "Живи, Україно..." і тішилися гімном "Союз нерушимий...". На прохання Василя Кузьмовича керівник духового оркестру Олег Таран, крім гімну всесоюзного, виконав гімн український, за що Тарана мало не вигнали з роботи. Жодним словом не відзначили в технікумі сторіччя з дня народження Лесі Українки. У 1970 р. тут, як у всіх технікумах України, ввели військову підготовку за рахунок скорочення української мови. Вчитель української мови пішов шукати роботу в іншому місці. У вестибюлі технікуму висіли барельєфи Тараса Шевченка із словами – "Учітеся, діти мої..." та Івана Франка – "Я син народу, що вгору йде..." Ці барельєфи були зняті.

На той час у технікумі все нахабніше домінувала група викладачів-росіян. На противагу їм стихійно створилася група викладачів, які протистояли зросійщенню. То були Матвіюк, Білоус, Ковтун, Перебитюк, Волох, Ярошенко, Березанець, Мушенко, Кулик, Опалко, Кучеренко та інші. Група читала і розповсюджувала самвидав: "Інтернаціоналізм чи русифікація?" Івана Дзюби, "Остання сльоза" Євгена Сверстюка, "Собор" Олеся Гончара, "Собор у риштованні", "Записки вдови Мандельштам", вірші молодого Павла Тичини, Володимира Сосюри, "Мій борг" Бориса Олійника, "Мальви" Іваничука. Група мала однотомник "Історія України" Михайла Грушевського дореволюційного друку. Множити самвидав можна було лише фотоапаратом, тому збирали гроші на фотопапір. Викладачі розуміли, що читання і розповсюдження самвидаву спрямоване на зміну державного устрою СРСР, на заміну комуністичного диктату цивілізованою демократією, яка уможливить відродження незалежної держави українського народу.

Звичайно, вся діяльність групи викладачів – патріотів України контролювалася стукачами КДБ. Першим потрапив під прес карателів викладач Кузьма Матвіюк. Вдень навчав учнів, а о вісімнадцятій годині щоденно йшов у міський відділ міліції, де його до 11 години вечора мучив допитами слідчий КДБ. Це тривало півроку. Арештували Кузьму на його весіллі. Його наречена, Софія – зоотехнік колгоспу, чотири роки чекала Кузьму із Мордовського табору. Вони таки одружились і виростили шестеро дітей.

Діяльність викладачів Уманського технікуму механізації сільського господарства, спрямовану на захист української мови в Україні, їхні мрії про незалежну Українську державу партійні функціонери пояснювали впливом багаторічного в'язня ГУЛАГу Надії Суровцової, якій після звільнення дозволили поселитися у будинку своїх батьків в Умані.

Справді, і Кузьма Матвіюк, і Василь Білоус, й інші відвідували Надію Віталіївну, її подругу по табору, есерку Оліцьку, спілкувались, обмінювались думками про минуле і сучасне. Але вони вже тоді були сформованими українськими націоналістами, які шукали однодумців.

Влітку 1971 р. Василь Білоус познайомився з рукописом книги Івана Дзюби "Інтернаціоналізм чи русифікація?", де автор робить висновок, що інтернаціоналістська платформа ВКП(б) – КПРС перших років радянської влади була замінена на російську націоналістичну русифікаторсько-шовіністичну. За такі думки Івана Дзюбу було виключено зі Спілки письменників України. А його праця, як і сам автор, стали символами опору зросійщенню. В. Білоус солідаризується з І. Дзюбою, надсилає у Спілку письменників України телеграму і лист з протестом щодо виключення І. Дзюби зі Спілки письменників України. Тодішній голова Спілки письменників надіслав скаргу на Василя Білоуса ("Ми боремося проти українського буржуазного Націоналізму, а нас шельмують!") в Уманський РК КПУ і в КДБ при Раді міністрів УРСР. Голова КДБ генерал Федорчук (зросійщений українець), аби вислужитись, "розкрутив" судову справу на Василя Білоуса.

Після виключення із членства в КПРС Василь Білоус апелював до парткомісій Уманського РК КПУ; Черкаського обкому КПУ, пройшов парткомісію ЦК КПУ, ЦК КПРС, яку тоді очолював член Політбюро ЦК КПРС Соломенцев. Всі ці високі компартійні інстанції відмовили йому у відновленні членства у КПРС. На парткомісіях гордий українець не каявся, не визнавав своєї вини, а доводив, що знищення в Україні української мови є знищенням українського народу, стверджував, що "в Україні проводиться політика насильного зросійщення, в зв'язку з чим занепадають мова, культура та мистецтво".

Під час слідства за інспірованою КДБ УРСР справою Василь Білоус не назвав жодного прізвища викладачів-однодумців, колег по роботі чи сусідів, і тому в Умані арешти українців-націоналістів припинилися.

Судова колегія Черкаського обласного суду 12 лютого 1973 р. засудила В. Білоуса до двох років ув'язнення в колонії загального режиму.

У ті ж зловісні сімдесяті роки Іван Дзюба отримав від радянської влади п'ять років ув'язнення, Кузьма Матвіюк – чотири роки, Богдан Чорномаз – три роки важких Пермських таборів. Ще сотні інших українців стали політв'язнями, що свідчить – зросійщення України було плановим, але українці ніколи не мирилися з російськомовною агресією.

Ось що згадує Василь Білоус: "Через добу після приїзду в Умань з московської парткомісії мене арештували і кинули у КПЗ, через десять днів відправили "столипінським" вагоном у Черкаську в'язницю. У перший же день арешту постригли голову, взяли відбитки пальців, десять днів не дозволяли вмиватися, допитували ночами, у Черкаській в'язниці перед допитом годинами тримали у "стаканчику", кидали у камеру до покидьків, півтора місяці мене протримали у залізній клітці серед п'ятьох убивць у "дурці" міста Сміла. Ми, люди, маємо борг перед своїми дітьми до їх повноліття. Але борг перед нащадками відчуває кожна тварина. А найголовніший обов'язок українця – це борг перед своїм українським народом. Він мене вродив, і я перед ним у вічному боргу. Захист українського народу від знищення голодом, в'язницями, розстрілами, висилками, ополячуванням, отуречуванням зросійщенням є святим обов'язком кожного українця. Виконання цього обов'язку веселить душу, продовжує віку".

Борючись за відродження дійсно незалежної держави України, Василь Білоус, колишній політв'язень, став делегатом установчих зборів ТУМ імені Т. Шевченка, "Меморіалу", Товариства Політв'язнів і репресованих, Нашої України, установчих з'їздів Народного Руху України, ДемПУ. В Умані він створив осередок Конгресу Українських Націоналістів. У 1994 р. організував Уманський конгрес учасників Другої світової війни, до якого увійшли вояки УПА, учасники бойових дій та інваліди радянської армії, два вояки Армії Людової, один чех з армії генерала Свободи.

Як пише Василь Білоус, чим більше минає років від часів панування в Україні комунофашизму, тим більше з'являється українських націоналістів – людей, які відстоюють природне право українців бути окремим народом, рівним (не малорос, не молодший брат) серед інших народів світу, зі своїм українським минулим, сучасним і майбутнім. Не слід дивуватися, якщо українці, навіть у минулому офіцери КДБ, стають на позицію націоналіста, державника.

Все це свідчить про переможну ходу української національної ідеї.

НА КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ

ЕТНІЧНА ІСТОРІЯ ДАВНЬОЇ УКРАЇНИ

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

Сергій Наливайко

Саме під такою назвою побачила світ у видавництві "Євшан – зілля" та була презентована широкому загалу читачів на Львівському й Київському форумах видавців, а нещодавно ще й у Національній спілці письменників України наукова розвідка київського дослідника – Сергія Наливайка.

Книга становить першу в новітній історичній науці спробу комплексного науково-популярного погляду на вітчизняну етнічну історію. Автор книги – фаховий історик – дослідник, спираючись на українознавчу наукову методологію та широкий джерельний матеріал, враховуючи новітні досягнення історичної думки та порівняльного мовознавства, змальовує яскраву, цікаву та науково виважену картину нашої давньої історії. Дослідника характеризують виваженість наукових поглядів та концепцій, комплексне бачення історичного процесу та, водночас, розуміння виховної ролі історичного знання, його вкрай важливе значення у формуванні громадянина-патріота через пізнання історії рідного народу і країни.

Народи не зникають одномоментно. Спочатку Бог відбирає у них пам'ять. Безпам'ятство – страшна хвороба, що вражає не тіло – душу. В обіймах цієї недуги перебуває й велика частина українського суспільства, і що найгірше – значна частина сучасної політичної "еліти" України. В силу історичних обставин цілі покоління українців народжувалися, виростали, виховувалися, одержували освіту в умовах нечуваної фальсифікації історії; це входило в генетичну пам'ять, деформувало свідомість, породжувало комплекс національної неповноцінности. Тому нині ми повною мірою пожинаємо плоди тієї українофобської колоніальної політики...

У сучасній Україні критично низький рівень патріотизму, коли людина з особливим пієтетом ставиться до власної країни, історії, мови, культури. Але національну ідею неможливо придумати, сидячи в міністерському кабінеті. Так само неможливо сформувати патріотичну особистість лише через заклики любити Батьківщину. Бо патріотизм формується не через пропагандистські кампанії, а через пізнання – що це за країна, у якій ти народився і живеш, як вона з'явилася і чим відрізняється від інших? Нині потрібні не гасла, а історична розповідь про Україну – зрозуміла, доступна, переконлива і цікава. Така, що сформує не лише обґрунтоване почуття гордости за свою Батьківщину, а й оптимізм, віру, впевненість у тому, що в нас достатньо сил, хисту й розуму, аби впоратися з тимчасовими труднощами, що постали перед сучасним поколінням українців, бо на долю наших пращурів випадали й тяжчі випробування.

Саме такою історичною розповіддю про Україну і постає ґрунтовне наукове дослідження Сергія Наливайка "Етнічна історія давньої України". Книга є першою роботою, яка вийшла у рамках Національного гуманітарного проекту "Україна: у вимірі тисячоліть", засновники якого вбачають могутній потенціал у зверненні до українознавства, який здатний не лише подолати гостру гуманітарну та ідейну кризу в сучасному українському суспільстві, а й сприяти пробудженню України, закласти підвалини у формування нової національної системи цінностей, домогтися зростання українського патріотизму.

P.S. Вкрай важливо, щоб кожний український школяр та студент мав змогу взяти в руки цей підручник правдивої української історії, а для цього варто перевидати книгу в серії суспільно важливої літератури з наступним поширенням у бібліотеках навчальних закладів.

ЛІТПРОЦЕС

ПРОБЛЕМИ "МЕТЕЛИКІВ"

Чи може українська книжка зашкодити українській дитині?

Іван АНДРУСЯК

У моїй практиці видавничого редактора була ціла низка епізодів, у реальність яких годі й повірити. Направду, якби це не траплялося на моїх очах, а просто хтось би мені розказував, то я б іще сто разів подумав, чи мене, бува, не розігрують... Вся справа в тому, що працюю я майже виняткою з текстами для дітей – а це справа напрочуд тонка, сюди з ломом не попреш і лобом стінку не проламаєш. Нашкодити тут дуже просто, а ось виправити шкоду не завжди вдається й через покоління...

Одного разу у видавництво "Грані-Т", з яким я співпрацюю, принесла свій рукопис молода невідома авторка. Ясна річ, це зовсім не дивина – останнім часом "творча юнь" напрочуд активна, мало не щотижня ми отримуємо нові рукописи, і це прекрасно, бо нерідко молоді люди, які ще й з власного дитинства не вповні вийшли, значно краще розуміють, чим живе сучасна дитина і як її по-справжньому зацікавити. Прикладів довго шукати не треба: Тетяна Щербаченко з її веселою і по-доброму "шкідницькою" розповіддю про те, "Як Даринка світ рятувала"; Галина Павлишин, яка своєю "Унікальною картоплиною" довела, що жанр інтелектуальної казки для сучасних дітей актуальний як ніколи, а персонажами дитячого тексту можуть бути щонайхимерніші, ба навіть відверто парадоксальні речі й предмети, які нас оточують; Інна Волосевич, яка зуміла оповісти "Про хлопчика" не просто хвацько, а направду злободенно, зіткнувши свого героя з цілою низкою викликів, з якими щодня, виходячи з дому, стикаються сучасні маленькі хлопчики; Катерина Паньо, яка відправила маленького Лулуку в пошуках "Сонечка для мами Лу" в дивовижний світ химерій і алегорій... Направду, балачки про те, що повною мірою сучасної української літератури для дітей немає, суттєво перебільшені!

Проте нині я хочу розповісти не про ці книжки (які, певен, подарують неабияку насолоду вам і вашим дітям), а про рукопис, який НІКОЛИ не побачить світу в нашому видавництві. І не лише в нашому, а й у жодному іншому порядному видавництві, де ще не всі втратили голову від довколишнього ґламуру, яким відверто зомбують нас екрани телевізорів, усеможлива реклама і шпальти модних видань.

Однак проблема в тому, що порядних дитячих видавництв насправді в нас дуже небагато – особисто мені пальців двох рук цілком вистачить для того, аби їх перелічити. Тому я не можу й близько ґарантувати, що одного разу ви не придбаєте для своєї дитини барвисто оформлену гарненьку книжечку, в якій вестиметься спершу доволі мила й приємна розповідь про...

...маленьку чарівну дівчинку-метелика, яка пурхає собі у своїх наївних "дитсадківських" справах із квіточки на квіточку, ласує солоденьким нектаром, милується своїм відображенням у крапельці води, – одне слово, розчулює. Такий собі метелик-моделька, яким направду щиро милуєшся – точнісінько так само, як щасливі батьки милуються своєю три-п'ятилітньою донечкою, яка в біленькому бальному платтячку танцює на новорічному "балу" в дитячому садочку... Якщо ви не бачили очі таких батьків, то ви, їй-Богу, багато втратили в своєму житті! А якщо досі не пережили це самі, то мусите обов'язково пережити – бо тоді втратите ще більше!

Одне слово, все в тому рукописі було прекрасне – та лише доти, доки перед оцією милою дівчинкою-метеликом не постали перші "житейські" проблеми. Зокрема, така: чи етично їй виходити на сцену повністю роздягненою, чи краще буде трішки прикритися?!

...Що було далі в тому рукописі, – себто, з якими ще проблемами стикалася бідолашна метеликова героїня, – я не знаю. Бо далі я оце просто не читав – не було сенсу! Бодай тому, що в моїй практиці роботи видавничого редактора бувало всяке. Навіть таке бувало, що один добре відомий "дорослий" письменник, пробуючи свої сили в дитячій літературі, змушував маленьку героїню... засунути два пальчики в розетку, аби потрапити в дивовижний електричний світ і погратися з дивовижними електричними звірятками! Ну, але там це принаймні можна було виправити на редакторському рівні – без шкоди для здоров'я не лише героїні, а й читачів. Дурість, хоч якою б вона була, до виправлення надається. А ось психіка – ні. Якщо авторка на психічному рівні допускає вихід на сцену своєї маленької героїні (незважаючи на те, метелик вона, чи ворона, чи шматок кізяка, чи що завгодно) голою – то це означає ніщо інше, як те, що вона допускає подібне і стосовно... власної дитини? Чи, може, одне залишається для себе, а інше випускається на "публіку, яка споживатиме все"? Ну, ви вже збагнули, до чого я веду – старенького дядечка Фройда мало хто читав, але всі про нього начувані краще за психоаналітиків. Та й борделі треба кимось поповнювати – аякже, бізнес! Так що це майже ідеальна річ: виховувати майбутніх працівниць "будинків під червоними ліхтарями" ще змалечку – від першої, так би мовити, книжечки...

...Останнім часом у середовищі письменників, критиків і видавців чимало розмов про те, що нам конче потрібна у всіх сенсах сучасна дитяча література. Себто, така, яка зображає не старосвітський, з його неодмінними "зайчиками-білочками", а нинішній, постіндустріальний триб життя. Не перечу – потрібна. Але якщо ця література заводитиме наших дітей у "дбайливо" розставлені на кожному кроці пастки цього сучасного трибу – то краще б її ТАКОЇ не було. "Зайчики з білочками" вічні – принаймні вони нікому ще не зламали життя...

Отож, я маю велике прохання до батьків: не "купуйтеся" лише на красиві барвисті обкладинки (тим паче, що обкладинка кожної дитячої книжки мусить бути красивою – це аксіома). Я не маю жодної певності в тому, що згадана авторка, отримавши відмову у видавництві "Грані-Т", не пішла зі своїм "шедевром" до інших видавців – менш прискіпливих, менш відповідальних, падких на ґламур та іншу несусвітщину. Таких видавців у нас більше, ніж достатньо! І ніхто в нашій державі – уявіть собі: НІХТО! – не контролює їхню діяльність...

До того ж, ніхто не знає, скільки в нас ще водиться подібних авторок і авторів. Одні просто безграмотні й безталанні, зате "пробивні" – як, скажімо, такі собі Ходоси, чиїми віршиками з купою елементарних граматичних помилок забиті полиці багатьох книгарень. Або Ірина Сонечко – авторка, якої взагалі не існує в природі, її вигадали в одному харківському видавництві й "наводнили" ринок цілою купою книжечок із красивенькими малюнками, але з абсолютно нестравними, позбавленими елементарного художнього смаку текстами, які взагалі невідомо хто пише... Звісно, це не "голі метелики" і не "два пальчики в розетку" – та чи готові ви знехтувати добрим смаком своєї дитини? Питання риторичне...

Отож, шановні батьки, не соромтеся спершу самі прочитати книжку, яку ви купили своїй дитині! І не надто переймайтесь, якщо котрусь із придбаних барвистих книжечок після цього доведеться здати в макулатуру – ми мусимо боронитися, іншої ради нема... Проте згодом ви таким чином сформуєте для себе власний перелік видавництв, яким можна довіряти, а яким ні. Звісно, я міг би тут навести свій перелік і таким чином трохи полегшити вам клопоти, – проте робити цього не буду. По-перше, це може сприйнятися за рекламу. По-друге, я не вважаю себе істиною в останній інстанції, і так само можу помилятися. По-третє, книжки далеко не всіх доступних мені в Києві видавництв є так само доступними вам у вашому місті чи селі, а водночас я тут не знаю про чимало цікавого, що видається в інших містах. І, нарешті, по-четверте і головне: далеко не всі сучасні дитячі книжки погані, хороших так само є чимало, а прочитати хорошу дитячу книжку дорослим так само буде дуже й дуже не зайво. Особливо якщо це книжка талановитого сучасного українського письменника – чи дебютанта, як кілька згаданих напритопочатку статті імен, чи визнаного автора – таких, як Леся Воронина, Марина Павленко, Галина Пагутяк чи Роман Скиба...

ВІД АВТОРА

СВЯТЕ І ГРІШНЕ

Іван АНДРУСЯК

Кажуть, що людина, на відміну від тварини, здатна усвідомлювати, чим добро відрізняється від зла. Проте я не раз переконувався в тому, що насправді все навпаки...

Щоби не бути голослівним, переповім дві історії, які, з прочитаного останнім часом, вразили мене найдужче.

Перша історія походить з інтелектуальної біографії святого Франциска Асизького, писаної знаменитим французом Жульєном Ґріном – автором, який повною мірою заслуговує на довіру. Він оповідає про те, що колись, іще в середні віки, в околицях маленького мальовничого італійського міста Губбіо завівся страшний вовк, який буквально затероризував мешканців. Дійшло до того, що вони мусили зачинити міську браму й за мури виходили винятково за нагальної потреби, та й то лише гуртом, озброївшись вилами й списами. Але нічого не допомагало – вовк нападав із засідки, хапав першого-ліпшого, і відтак навіть поховати нещасну жертву не було змоги, бо ніхто не зважувався йти збирати погризені кістки...

Та ось у Губбіо навідався святий Франциск. Хоч як його застерігали, та він, наслухавшись страшних історій, спокійнісінько вийшов на вовчу стежку в супроводі самого лише лісника, що тремтів од жаху. Вовк-людожер не змусив себе довго чекати. Величезними стрибками він наблизився до Франциска – але той з усмішкою перехрестив його й мовив: "Вовчику-братику, йди до мене. Іменем Христа наказую тобі більше нікому не робити шкоди. А ще ти не з'їси брата осла" (так Франциск називав своє тіло). І вовк... послухався. Разом із Франциском він увійшов до міста, мов смиренне ягня!

Тож було вирішено, що брат Вовк виправився, і мешканці Губбіо зобов'язалися щодня годувати його. Відтак два роки він приходив у місто, як до себе додому, спокійно собі їв те, що йому давали, і нікому більше не робив шкоди. А коли помер, його поховали в каплиці, зведеній на честь святого Франциска.

Гадаєте, це всього лише леґенда? А от і ні! Вже у наші дні археологи, досліджуючи каплицю, знайшли під однією з могильних плит вовчий череп...

Друга ж історія – сучасна. І вразила вона мене зовсім по-іншому – нажахала! Певно, дужче, аніж цей вовк колись нажахав мешканців Губбіо... Вичитав я її там, де ще й не таку гидоту вичитати можна, – в інтернеті; проте не на якому-небудь "лівому й жовтому" сайті, а на ресурсах, які претендують на те, щоби називатися інформаційними і принаймні ґарантувати достовірність своїх повідомлень. Бо інакше б нізащо не повірив...

Отож, настоятель храму святої Ольги в місті Стрєльна Лєнінґрадської області Росії ігумен Євстафій (Євґєній Жаков) розповідав у своїх проповідях прихожанам, нібито Іосіф Сталін був... глибоко віруючою людиною. Нібито жодних гонінь на віру на його совісті нема, а навпаки – Сталіна треба... канонізувати. Відтак на видному місці в церкві цей, з дозволу сказати, духівник повісив "ікону", на якій зображений... той-таки Сталін разом із Матроною Московською, яку російська церква канонізувала. Священик (священик?!) розповідав мирянам, нібито Сталін відвідував Матрону Московську 1941 року, коли німці стояли під Москвою, і та нібито порадила йому не покидати міста... Ясна річ, люди почали протестувати – і Жаков перевісив цю "ікону" в куток, але з храму не прибрав...

Що на це можна сказати? Що в деяких людей бувають негаразди з психікою, а тому їхні дії можуть оцінювати хіба лікарі? Воно ніби й так – але не зовсім... Бо це далеко не перший у Росії випадок! Кілька років тому відомий і нібито ж авторитетний у їхній церкві проповідник Димитрій Дудко дослівно заявляв: "Святий праведний Іосіфе, моли Бога за нас!" І це при тому, що в часи Сталіна Дудко чимало років провів у таборах... А ось іще приклад: санкт-пєтєрбурзький осередок комуністичної (!) партії нещодавно офіційно звернувся до патріарха російської церкви Алєксія з пропозицією... канонізувати Сталіна, аргументуючи це тим, що той, мовляв, "користується великою повагою в прихожан". Вони навіть виготовили 10 тисяч іконок із зображенням ката!

То що, в Росії аж так багато божевільних? Чи, все ж, проблема в іншому?..

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.

Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9